

1
ACC. N:R M. 11012:1

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Det finns många roliga, ofta mycket oanständiga historier, om djävulen och människorna, om hur "den farlige" försöker lura dem, så att de skall råka i hans klor för evigt. Men de som berättat, funnit på dem, dessa anekdoter, har alltid lagat så att hin fått dra det kortaste strået, fått sig "på moppe" så att säga. Jag kommer endast ihåg de två följande, av vilka den förra är "tam" medan den sista på slutet är lite grann mustigare, har en "fräck" poäng. Vem som berättat dem för mig har jag inget minne av, kanske den första är välkänd ^hlie var stans, men den sista tror jag är unik. Och då djävulen liksom är en "biblisk" person, kan väl historierna gå an.

DEN ONDE OCH SKRÄDDAREN.

Det var en gång en skräddare, som var fattig och hade det svårt, så att han skulle vilja ge vad som helst för att bli rik. Så en dag uppvaktades han av djävulen, och denne föreslog att de skulle tävla om vem som först skulle hinna att sy en rock. Om skräddaren gjorde detta, skulle han få mycket pengar, men i motsatt fall skulle skräddaren lämna sin odödliga själ till till den onde för tid och evighet. Och mäster gick med på detta, varpå ett kontrakt skrevs.

Så började tävlingen. De satte sig att sy på självaste kyrktaket.

Från urskt!

ACC. N:R M. 11012:2.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Den onde satt en stund och tänkte och funderade, hur han skulle bära sig åt för att vinna, och så sa han för sig själv:

- Tar jag så lång tråd, så att det räcker till hela rocken, så slipper jag att ideligen ödsla tid med att trä ny tråd på nålen. Sagt och gjort!

Djävulen tog nu så mycket tråd, som fanns på en hel rulle och trädde på och började att sy. Men för vart styng måste han springa ner från taket och långt ut på kyrkogården samt upp igen. Det var besvärligt, och tråden snärjdes in i något än här och än där. Skräddaren tog korta trådar, lagom långa som han brukade, och styngen kom titt, titt. Den stackars fan svettades, sprang och sydde på sitt sätt, men det gick därefter. När skräddaren var färdig med sitt arbete, hade hin onde knappt gjort tråcklingen, och han måste erkänna, att mäster vunnit vadet och därmed blivit en rik man.-

DJÄVULEN OCH BONDEN.

På sina vandringar här nere på jorden kom en gång djävulen i samspråk med en bonde. Denne var ytterligt fattig, och han hade en enda stor önskan: att bli fort rik.

ACC. N:R M. 11012:3.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

- Det skall du bli hastigt och lustigt, sa den onde. Han trodde han nu skulle lura bonden riktigt.

- Vi två skall tävla om vem som kan hitta på att plöja med de märkvärdigaste öken. Vinner du, skall du bli mycket rik, men gör jag det, ska jag ha din själ som pris.

- Topp, sa bonden, och så skildes de åt för att var för sig hitta på de allra märkligaste i fråga om dragare för plogen.

Om en tid sände djävulen bud till bonden, att nu var det färdigt hos honom. Bonden kom ut på hin ondes åkerlapp, där denne personligen var i färd med att plöja men inte som i en vanlig plöjningstävlan för att köra räta, fina fåror utan för att visa upp ett egendomligt ök. Och vad fick bonden se? Jo, hur hin plöjde med en stut och en ekorre. Oket lutade alldeles vådligt snett från stuten ner mot ekorren, och hade inte stuten haft "stutaklam" i oket, hade det ofelbart ramlat av.

- Vad säger du nu? sa fan.

- Inte så illa för att vara gjort av dig, sa bonden. Men nu ska vi gå och titta på mitt ök.

På bondens åker stod plogen förspänd med ett par konstiga dragare.

ACC. N:R M. 11012:4FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Det var bondens hustru och hans piga, som låg framstupa på jorden på händer och knän och med kjolarna krängda över huvudena. Och då fruntimerna förr i tiden inga kalsonger hade, så tyckte fan att synen bakifrån var mycket egendomlig. För han såg dessutom inga huvuden på krittren.

- Du har vunnit, sa den onde till bonden, men säg mig uppriktigt en sak. Hur utfodrar du dessa besynnerliga kreatur?

- Jo, det är mycket enkelt, sa bonden. Så här går det till.

Och så tog han sin "planteringspinne" - som Boccaccio så vackert säger det - och satte den i den fåra, där den var ämnad. Men bonden började med pigan, för hon var ung och det var lammkött. Från hustrun hörde då fan ett gnällande och skällande, så han undrade, varför det "djuret" bar sig så illa åt.

- Jo, sa bonden, sedan han "utfodrat" pigan, det är därför, att hon alltid är van att få först!-